

1

WELCOME/歡迎

V nasledujúcich dňoch stále pršalo a teplota neúnavne stúpala. Keď v tú stredu 26. júna Moira vystúpila z letu Cathay Pacific CX260 z Paríža z letiska Charles de Gaulle, Hongkong sa podobal tomu, čím väčšinou býval v období od mája do augusta: parným kúpeľom, hammamom pod holým nebom. Medzinárodné letisko Chek Lap Kok však vďaka klimatizácii pripomínalo skôr chladnú miestnosť s teplotou menej ako 20 °C. Keď si vybrala batožinu a vykročila nádhernou halou k radu na colné a imigračné kontroly pod vysvieteným panelom firmy Chopard, striaslo ju. Obliekla sa podľa odporúčaní príručiek, ktoré v tomto období predpokladali subtropické teploty a rekordnú vlhkosť. Už počas letu ju prekvapil ľadový chlad v kabíne, no *business class* spoločnosti Cathay poskytoval svojim cestujúcim prikrývku a hrubé ponožky a navyše toaletné potreby, jedlo a nápoje podľa želania.

Z Roissy odletela deň predtým o 13.10 a po výdatnom olov-
rante hneď po štarte zaspala v umelo vytvorenej nočnej atmosfére
v kabíne, keď si zatiahla okienko a pomocou množstva tlačidiel
na sedadle sa izolovala od ostatných cestujúcich a vytvorila si
skutočnú posteľ. Lietadlo zatiaľ vo výške jedenásťtisíc metrov
smerovalo na východ ponad Európu, Rusko a Čínu.

Počas ťažkého spánku nad oblakmi sa jej vrátil ten sen. Ten,
čo ju prenasledoval, odkedy sa chystala odísť do Hongkongu. *Sen
s Číňanom...* V ňom práve bežala po brehu Seiny ako každé ráno:
Pont d'Austerlitz, Quai Saint-Bernard, Pont de Sully, Port de la
Tournelle, Quai de Montebello, Pont-Neuf, Pont des Arts... Beža-
la po nepravidelnej dlažbe popri nákladných člnoch v tieni brehu,
popri priečeliach na Ostrove sv. Ludovíta, popri oblúkových pilie-
roch Notre-Dame týčiacich sa do zamračenej oblohy. Napokon
dobešla k svojmu malému podkrovnému bytu s točítym schodis-
kom na Ulici Cardinal-Lemoine, ktorý tam musel stáť už v čase,
keď Gavrilo Princip zavraždil v Sarajeve arcivojvodu Františka
Ferdinanda. Ako odomykala dvere, odkiaľsi sa na ňu vrhol nejaký
Číňan a strčil ju dovnútra. Ďalšie obrazy boli dosť zahmlené, ale
nie natoľko, aby sa nedali zhrnúť do jediného slova: *znásilnenie*.

Strhla sa a zobudila vo svojom high-tech zámotku v spiackej
kabíne, v mysli sa jej ešte držali útržky sna. Tá znepokojujúca re-
alita ju vydesila.

– Pas.

Rad sa náhle uvoľnil. Číňan na imigračnej kontrole bol síce
oveľa mladší a drobnejší ako ten z jej sna, no aj tak si ju len chlad-
ne premeral. Pozrel si pas, pracovné vízum a papier, čo jej dali
vyplniť v lietadle, potom si znovu premeral mladú ženu so svet-
logaštanovými vlasmi, ktorej mandľové oči ako uhlíky a výrazne

vykrojené pery mohli patriť aj Číňanke. V ten deň mala Moira na sebe džínsy s veľkými dierami na kolenách, cez ktoré presvietala trochu opálená pokožka (práve strávila týždeň dovolenky na Sicílii, lebo vedela, že si ju tak skoro nebude môcť vybrať), biele športové sandále a tričko hlásajúce I'M NOT ANTI-SOCIAL, I'M ANTI-BULLSHIT, v ľavej nosnej dierke mala čierny pírsing. A pôsobila naozaj ako Francúzka. Vráťane netrpezlivosti a podráždenia, keď odpovedala na otázky.

– Francúzka?

To je predsa napísané, pomyslela si. Čo očakáva, že poviem? Nie, som travestita z Boulonského lesa?

– Áno. Francúzka.

– Prichádzate do Hongkongu pracovať?

– Áno. Pre Ming Incorporated.

Pokýval hlavou.

– Och... Ming... To je tu veľmi dôležité... *Čínske...*

Rozmýšľala, čo tým myslel: pravdepodobne čínske z Číny. Hoci sa Hongkong pred dvadsiatimi dvoma rokmi vrátil pod správu svojho mocného suseda, na výročie postúpenia niekdajšej britskej kolónie Číne sa 1. júla stále konali protestné demonštrácie.

– Pracujete teda v informatike?

– Istým spôsobom...

Vzápätí oľutovala trochu vyhýbavú odpoveď, ale úradník, či z ľahostajnosti alebo zo zvyku, nepokračoval a vrátil jej pas.

– Vitajte v Hongkongu, – povedal zdvorilo, ale chladne.

Strčila si pas do taštičky na opasku a prešla cez kontrolu, ťahala za sebou Samsonit na kolieskach po takej čistej podlahe, že by sa na nej dalo jesť. Dvere do príletovej haly sa otvorili a v dave zbadala chlapíka v tmavom obleku držiaceho tablet s ná-

pisom „Moira Chevalierová“. Mal širokú plochú tvár. S úsmevom a úklonmi naliehal, že jej vezme kufor, no ona ho rázne zarazila. Mimo pracoviska odmietala akúkoľvek formu hierarchizácie v ľudských vzťahoch. *Ale veď to je súčasť jeho práce, nie?* ozval sa v nej akýsi rebelantský hlas, ktorý jej rád protirečil. *Áno, a čo ďalej? Už nie sme v časoch Reginalda Jeevesa¹...*

Vzadu v hale za veľkou stenou zelene zbadala zalesnené kopce a vysoké budovy v závoji hustého dažďa. Len čo Moira vykročila von, dostala prvý šok: ovalila ju horúčava 37 °C a vlhkosť atakujúca 90%. Bolo iba osem hodín ráno. Dážď sľahal na strechu Tesla Model S zaparkovaného pred východom; elegantná limuzína 100% na elektrinu bola pripravená vyraziť ako šelma chystajúca sa na skok. Šofér ju chránil dáždnikom a otvoril zadné dvere. Lákalo ju sadnúť si dopredu, no všimla si, že vzadu ju na sedadle čaká akási škatuľa. Požiadala šoféra, aby počkal, kým inhaluje svoju smrtiacu, no takú žiadanú dávku nikotínu.

Potom vkĺzla do sterilného priestoru a hneď zaregistrovala skladbu ozývajúcu sa z reproduktorov. Zamračila sa. *Tú pieseň predsa poznala...* Dokonca to bola jedna z jej najobľúbenejších. *The Thrill is Gone*. B. B. King, gitara Clapton...

*The thrill is gone, the thrill is gone away,
the thrill is gone, baby...*

S úsmevom sa oprela do sedadla. Taká náhoda, akými vás zásobuje život. Niektorí v tom vidia viac ako náhodu: znamenie

---

1 Postava džentlmena z diel britského spisovateľa P. G. Wodehousa zo začiatku 20. storočia. (Pozn. prekl.)

NA KRAJI PRIEPASTI

osudu, predzvesť zasadenú ako orientačný stĺp na každej križovatkovej životnej cesty.

*You know you done me wrong baby
and you'll be sorry someday...*

Chvíľu sa nechala unášať hudbou aj slovami. Vyštartovali do dažďa, šofér zrýchlil, no motor takmer nebolo počuť, stred palubnej dosky zaberá monitor s rozmermi menšieho televízora. Moira vzala do rúk škatuľu.

Bola plochá a podobala sa na puzdro s cigarami. Štyridsaťkrát tridsať centimetrov. Na prednej lesklej čiernej strane boli žiarivo biele čínske znaky – nevedela rozlíšiť, či sú kantonské alebo mandarínske – a krvavo červené písmená jej mena:

Moira Chevalierová.

Vpravo dolu si všimla minimalistické, zušľachtené, základné logo Mingu:

M

Pozlátané a štylizované M. Záhadne M. Magické M. M ako miliardár.

Darček na privítanie...

Srdce jej začalo biť trochu rýchlejšie. Hlúpy pavlovovský reflex, ktorý sa pri slove „dar“ zmocní hocikoho z nás, výsledok rokov podmienenosti, nespočetných Vianoc, výročí a rôznych iných osláv.

Nadvihla vrchnák. Vnútri odbalila ľahučký červený hodvábný papier a pod ním našla biely dotykový tablet a čierny telefón, na obidvoch vpredu dolu bolo zlaté písmeno **M**.

Hoci bola sústredená na tieto dva high-tech objekty, jej mozog zaregistroval z reproduktorov novú skladbu: *God's Plan*. B. B. Kinga teda vystriedal Drake.

*Yeah they wishin' and wishin' and wishin'
They wishin' on me, yub...*

Ako to bolo možné? Prvé dva tituly z jej playlistu. Ktorý sa nachádzal v jej telefóne... *Nie, to už nemôže byť náhoda...*

Sklonila sa k druhému telefónu. K tomu v škatuli. Všimla si výnimočne tenký, elegantný, futuristický dizajn. Pozrela sa na druhú stranu. Až tri fotosnímače. Kdesi čítala, že ich vyvinul nemecký výrobca optiky Leica. A že kvalita fotografií je ohurujúca.

Chytila tablet.

Auto prechádzalo popri rade mrakodrapov. Pozrela sa hore a za oknom zbadala tie najodpornejšie budovy, aké kedy videla: sivé, rovnaké, odporne mraveniská plné maličkých bytov – museli ich tam byť tisíce. Potom sa auto ponorilo do tunela pod zeleným kopcom so zamračenou oblohou a pri východe z neho Moira objavila obrovské mosty visiace nad morskou zátokou – na jednom ostrove bolo letisko – a ďalšie roje škaredých mrakodrapov. Moira si zvedavo obzerala krajinu vonku, no priťahovali ju aj darované predmety.

– Do toho, pustite si tablet, – nabádal ju šofér v spätnom zrkadle. Tváril sa škodoradostne ako malý šibal, keď sa chystá vyviešť nejaký žart.

TROCHU JEJ STIAHLO žalúdok, keď sa ukazovák dotkla tabletu. Akoby sa tým jednoduchým gestom zapojila do nenávratného procesu. A nebolo to vlastne tak? Keď prijala toto miesto, vedela, že v jej živote nastane rozhodujúci zvrat.

Monitor sa rozsvietil a zažila prvý otras: na celom bola mozaika obrázkov – krajiny, portréty, selfie... jej matka s ňou na dovolenke v Quiberone... Fotografie z Thajska, New Yorku, Mexika, Bretónska. Všetky tie obrázky jej boli dôverne blízke – jednoducho preto, že *ich urobila ona sama*... Všetky pochádzali z pamäte jej telefónu. Na okamih nebola schopná na niečo myslieť, v hlave jej víril myšlienkový chaos. A vôbec sa jej nežiadalo ďalej sa tým zaoberať. Vtom sa ukázala správa:

Ahoj, volám sa Lester. Vedím v Ming Incorporated oddelenie umelej inteligencie. Ďakujem, že si otvoríš nasledujúce spojenie.

Lester, to neznelo veľmi čínsky... No vedela, že v Hongkongu majú mnohí anglické mená.

Poslúchla a vzápätí sa spustilo video. Na podklade stromov a futuristických stavieb sa ukázala tvár, ktorá v sebe nemala nič ázijské.

Lester bol dokonale ryšavý: ako bradatý škriatok *leprechaun* či *leprikón* z írskej mytológie, zlomyselný čertík s pokožkou bielou ako vápno, s tou chorobnou bledosťou, akej sa slnko vyhýba. Na Moiru hľadeli zelené vystúpené oči, a keď otvoril ústa, všimla si nepravidelné zuby, čo jej však bolo sympatické. Ihneď pocítila, že si s Lesterom bude rozumieť.

– Dobrý deň, Moira! Vitaj v Hongkongu! Všetci tu sa na teba tešia a nevedia sa dočkať, kedy ťa spoznajú... Chceme čím

skôr vidieť nový prírastok do oddelenia UI.² Viem, že prichádzaš z výskumného laboratória FAIR v Paríži. Neboj sa, nebudeš tu ako v cudzine: v Centre už máme Francúzov a tridsať ďalších národností plus Číňania.

Radostne si tľapol.

– Uvidíš: Centrum nemusí vôbec závidieť Googleplexu ani sídlu Facebooku v Menlo Parku, hoci je trochu menšie. A *lingua franca* čiže dorozumievací jazyk je tu, samozrejme, angličtina. Takže netreba hovoriť kantonsky či mandarínsky, dobre? – dodal so smiešnym čínskym prízvukom.

To všetko už vedela. Inak by sa nebola prihlásila: neovládala ani kantonskú, ani mandarínsku čínštinu.

– Navyše máme v jedálni Blueberry Cheesecake Crème Frappucino, – zažmurkal na ňu.

Znovu ju to prekvapilo: *Ako vedel, že to je jej obľúbený nápoj?* Mohla to byť ďalšia náhoda? Tak veľmi sa ho na to chcela spýtať, no video bolo nahrané skôr, v rohu bol dátum a čas. 6/25/19, 20:13. Privítanie nahrali, keď bola ešte v lietadle.

– Vlastne... v kampuse ho nájdeš zadarmo v šiestich jedálňach a kaviarňach, – spresnil. – Ja mám slabosť na limonádu so zeleným čajom a s ananásom... A ich hamburgery sú čerstvé. No to všetko uvidíš zajtra. Dnes máš stretnutie v kanceláriách sídla na prvý rozhovor s *velkým bosom*. (Pri tých slovách jej zovrelo žalúdok.) Neboj sa, nič veľmi nepríjemné. Zavezú ťa do hotela a auto príde po teba o tretej. Takže si môžeš trochu oddýchnuť, hoci pracovná cesta je skôr cool, čo povieš?

---

2 UI – umelá inteligencia. (Pozn. prekl.)

NA KRAJI PRIEPASTI

Spytovala sa, či sa len nútil pôsobiť tak sympaticky a nezrelo, alebo taký aj naozaj bol.

– No dovtedy si ešte trochu popracuješ... Na displeji máš ikonku predstavujúcu tvár. Dotkneš sa jej a tablet si položíš vertikálne pred seba. Dostaneš hlasové inštrukcie. Ide o softvér na rozoznávanie tvárí, ktorý sme vyvinuli. Vďaka nemu nepotrebuješ nijaké heslo, keď sa pripájaš na tablet – ihneď sa spustí integrovaná kamera. A na vstup do Centra nepotrebuješ menovku ani magnetickú kartu: v kampuse je vyše štyristo kamier napojených na centrálnu ochranu a na počítač, ktorý ovláda rozoznávanie tvárí tisíc dvesto zamestnancov. Tablet zaregistruje aj tvoj hlas: práve vyvíjame softvér hlasového rozoznávania, no ten nie je taký dokonalý, najmä v hlučnom prostredí. Pochopila si?

Bola to len rečnícka otázka, keďže nahrávka nečakala na jej odpoveď, ale prikývla, hoci sa tomu sama čudovala.

– Samozrejme, odteraz máš vo všetkom, čo sa týka práce, používať nástroje Mingu. Dobré, to je už všetko. Uvidíme sa zajtra na sprievodnej návšteve. Opakujem: všetci sa tešíme, že ťa spoznáme. Pekný deň a uvidíme sa zajtra!

Video sa skončilo, Lesterova tvár zmizla a Moira sa chvíľu spamätávala. Uvedomila si, že v aute sa ozýva pieseň, ktorá jej je rovnako blízka ako dve predchádzajúce: *Wild is the Wind*. Od Davida Bowieho – od „Thin White Duke“, ako sa nazval. V tom čase Bowie existoval na kokaíne, korení a mlieku, býval v dome plnom egyptských pamiatok, páčil čierne sviečky a žil v strachu, že mu čarodejnice ukradnú semeno. *Doriti, z tých reproduktorov sa ozýva jej playlist.*

KEĎ TESLA ZAPARKOVALA v Kowloone pred International Commerce Center, najvyšším mrakodrapom v Hongkongu, ťažké nízke mraky nad mestom sa pretrhli a ukázalo sa jasné strieborné svetlo a záblesky podobajúce sa svetielkujúcim koralom. Horné poschodia – od sto tretieho po sto osemnásťte zaberal Ritz Carlton – podľa sprievodcov *najvyšší hotel na svete*.

Spod veľkej markízy vybehol poslíček a zakýval na pomocníka, ktorý priviezol k zadnej časti auta pozlátený vozík. Teplý vietor pritlačil Moire tričko na brucho a rozvial jej vlasy. Na pozemku oproti sa týčila rozostavaná veža, skoro taká vysoká ako Ritz Carlton. Odtiaľto vyzerala neuveriteľne krehká – oceľové stĺpy a bambusové lešenie. Moira vyšla spod markízy a na stavenisku uvidela miešačky a množstvo robotníkov pohybujúcich sa v blate a cemente. Vrchol závratnej konštrukcie korunovalo gigantické **M**. Obrátila sa a za kríkom pri hranici továrne Tesla zbadala vo fajčiarskej zóne popolník. Dvaja asi päťdesiatroční

chlapí si tam potaĥovali z cigarety a pozorovali ju. Rozhodla sa vŝak najprv zaregistrovať a preŝla halou k výtahom. Poslíček jej ho hneď privolaľ.

Na sto treťom poschodí Moira vystúpila z výtahu a ocitla sa vo vstupnej hale, kde bolo vŝetko tmavé a nablýskané. Mladý muŝ z recepcie jej podal magnetický kľúč a kartu s označením Club Lounge. Po prvý raz v živote mala spať v päťhviezdičkovom paláci. Rozmýŝľala, komu má dať prepitné a koľko.

– Vo veŝi nájdete päť reŝtaurácií, z toho dve s hviezdíčkami, – dodal po krátkom vysvetlení, – a na poslednom poschodí bar Ozón, nachádzajúci sa najvyššie v Ázii.

– Môŝe sa v Ozóne a v klube fajčiť? – spýtala sa.

– Iba v Ozóne na sto osemnástom. Je tam pre fajčiarov otvorená galéria. Poprosím vás o kreditnú kartu. (Pozrel sa na monitor.) Ach, nie, prepáčte: vŝetko platí Ming Incorporated vrátane minibaru a jedla.

Úlisne sa na ňu usmial.

Podľa jeho pokynov Moira vyšla druhým výtahom na sto trináste poschodie, zabočila vpravo a preŝla dlhou tmavou chodbou ako jaskyňou po hrubom koberci, čo tlmil jej kroky, k dverám s číslom 113 16. Keď potlačila ťažké protihlukové dvere, najprv uvidela len kútik s kávovarom a minibar, potom stôľ s košíkom ovocia. Chodba sa totiž zahýbala a izbu nebolo od vchodu vidieť. Spomenula si, ŝe v Hongkongu architekti prísne dodrŝiavali pravidlá feng ŝuej a ŝe podľa jedného z nich sa nikdy nemá priamo vchádzať do izby či do domu, ale ŝe naopak treba vyuŝiť uhol alebo paravan medzi dverami a hlavnou miestnosťou, pretože „zlí duchovia sa vŝdy pohybujú po priamej línii“. *Neuveriteľné, ŝe aj v modernom mrakodrape dodrŝiavajú také archaické pravidlá, pove-*

dala si, no o chvíľu na všetko zabudla. Urobila päť krokov a ocitla sa v priestrannej izbe, kde dve steny od podlahy po strop boli presklené. A za nimi uvidela tú najohromujúcejšiu panorámu.

Musela sa nachádzať asi vo výške 450 metrov nad zemou. Ani jedna z okolitých budov nedosahovala takú výšku. *Najvyšší hotel na svete...*

Zdalo sa jej, akoby bola zavesená niekde na oblohe. Pred ňou sa rozprestieralo gigantické a chaotické mesto. Videla len pás mrakodrapov lemujúci sivé more, móla pre trajekty a prístavy, maličké lode brázdiace bridlicové more a nad tým všetkým kopce ponorené do oblakov dažďa. Kvapky na skle jej zahmlievali výhľad. Celú tú kolosálnu scénu osvetľoval jediný perleťový, dúhovo sfarbený lúč. Hľadala mapu Google. Potom si uvedomila, že jej Ming daroval telefón a že nastal čas využiť ho. Zapla ho a hľadala podobnú aplikáciu. Našla ju. Nebol v tom nijaký rozdiel: v oboch prípadoch sa názvy na mape ukazovali v kantončine, angličtine a vo francúzštine. Pokúsila sa zistiť, kde sa nachádza. Dolu vpravo na druhej strane prielivu sa budova podobala na akési monštrum z oblasti hmyzu so vztyčenými tykadlami – to bola Bank of China... ohromujúca veža vedľa HSBC (Hongkong and Shanghai Banking Corporation). Stavba v tvare mušle nad vodami musela byť Hongkong Convention and Exhibition Center... a tá hora s hlavou v oblakoch, hrozivo sa dvíhajúca nad ostatnými, to bol Victoria Peak.

Na ľavej strane prielivu sa rozprestieral chaotický Kowloon: tisícky mrakodrapov a veží, ako kaňony hlboké ulice, babylonský labyrint, preľudnenosť. Vedela, že v Hongkongu je 7 800 obytých veží, čo je svetový rekord, a 300 budov s výškou nad 150 metrov – to znamená 40 poschodí. Na porovnanie v Paríži ich

NA KRAJI PRIEPASTI

je 18 a v Londýne 16. V tom ohromujúcom úli z betónu, asfaltu a ocele žilo viac ľudí nad pätnástym poschodím ako pod ním. Moira vyrastala na parížskom predmestí, kde väčšina budov nepresahovala desať poschodí...

A teraz mala stráviť budúce mesiace tu. Kam prišla hľadať svoju pravdu. A kde na ňu čakal jej osud.

Bernard Minier

M

Na kraji priepasti

Z francúzskeho originálu *M, le bord de l'abîme*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve XO Éditions v Paríži v roku 2019,
preložila Mária Gálová

Vyšlo vo vydavateľstve Lindeni v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika

Číslo publikácie 2 089

Zodpovedná redaktorka Marta Jankajová

Jazyková redakcia Alica Wursterová

Technická redaktorka Jana Urbanová

Sadzba Studio Visualist

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Prvé vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019

Všetky práva sú vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať
za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.